

РІШЕННЯ

ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 32/2014

5 жовтня 2014 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, вивчивши проповідь «До якого миру маємо прагнути?», яку поширив Любомир (Гузар), Архiepіскоп-емерит Української Греко-Католицької Церкви –

ВСТАНОВИВ:

У проповіді Любомира під заголовком «До якого миру маємо прагнути?» стверджується: «Мир – це не якесь земне, світське поняття. Це прекрасний Божий дар, завдяки якому ми можемо спілкуватися з Богом і з ближніми. Люди не здатні створити миру, вони можуть тільки його прийняти і зберегти, якщо дотримуватимуться Божих Заповідей»; «Культурні народи ще в давнину діяли на підставі поняття, яке висловлювали у формі приказки: "Хочеш миру, готуйся до війни". Збройні сили можна розбудовувати для нападу чи для захисту. Якщо держава думає про напад, про агресію, то вона становить небезпеку для всіх інших. Навпаки, розбудова збройних сил для захисту життя і прав своїх громадян сприяє зміцненню бажання миру, загальному добру. Отже, провідною думкою у формуванні збройних сил має бути мир, – мир, побудований на солідних моральних засадах»; «У здоровому бажанні миру ніхто не повинен відмовлятися від участі в оборонній діяльності, чи то збройній, чи то альтернативній, як також не може нехтувати моральними засадами, виправдовуючи своє злодіяння виконанням наказів».

З викладеного вбачається, що проповідник Любомир протиставляє Бога людям, позиціонуючи його як надлюдський авторитет, що домінує над людьми у встановленні миру; у проповіді Любомира заперечується здатність людей самотійно домовлятися між собою та за власною доброю волею, реалізуючи власні задуми, узгоджувати свої інтереси для спільного блага; також проповідник Любомир рекомендує людям реалізувати своє прагнення миру не в узгодженні людьми між собою власних інтересів, а у виконанні надлюдських обов'язків із приготування до війни, причому заздалегідь творить ворога, з яким доведеться воювати на цій війні, а саме, держави, які думають про напад, і злочинці, які виправдовують свої злочинні виконанням наказів.

При цьому слід взяти до уваги, що мир – це згода, подолання ворожнечі, суперництва, воєн. Мир є реалізацією священного суверенітету особистості, Божого дару кожній людині, з таких причин. Відповідно до слова Божого, дарованого в Священному писанні релігійної віри в найвищу цінність людини, тексті Декларація суверенітету особистості, статті 6 «Солідарність», кожна суверенна людська душа з Божою допомогою прагне взаєморозуміння, співпраці та творення більшого добра спільними узгодженими зусиллями разом з іншими душами, прагне любити і загалом сприймати кожну душу якнайдосконаліше своєю свідомістю та всіма почуттями і

відчуттями. Принцип солідарності передбачає також священне право людини на відмежування від спільнот, які принижують людину; такими спільнотами, наприклад, є війни та конфлікти, участь в яких ґрунтується на відносинах насильства та страху. В статті 7 «Мудрість» Декларації суверенітету особистості зазначено, що кожна людина як суверенна особистість поважає непорушність суверенітету особистості кожної людини, утримується від злих думок і злих вчинків як таких, які є проявами втрати суверенітету особистості, не заперечує своєї об'єктивної, обумовленої узгодженням взаємних інтересів відповідальності як перед окремими людьми, так і перед колективами, спільнотами, народами, людством, за доброю волею узгоджених обов'язків згідно із законами, звичаями та загально визнаними принципами моралі.

Отже, мир творять люди з Божою допомогою. Кожна людина з метою творення миру може самостійно відмовитися від участі в приготуваннях до війни та у веденні війни. Зокрема, Хранителем віри прийнята й реалізується Декларація незалежності від війни, опублікована в журналі «Мораль» № 1 (16) від 30.04.2014 р., відповідно до якої, висловлюючи добру волю своєї суверенної особистості, в результаті вільного і чесного самостійного вибору, ґрунтуючись на природному праві людини володіти собою Хранителем віри було проголошено свою незалежність від війни і відмову воювати.

Своєю проповіддю Любомир чинить зло приниження людини, не визнаючи людину творцем миру, нав'язуючи людині з лукавим і оманливим посиленням на волю Божу приготування до війни, участь у війні як єдиний нібито моральний спосіб реалізації природного людського прагнення миру. Ця проповідь веде людей тією дорогою зла, про яку сказано в Символі віри, 24, що зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження. Вважати, що Бог принижує людей, зобов'язуючи їх воювати, є злим безумством відповідно до Божественного одкровення, 20-21. Відповідно до богословського тлумачення цих максим Священного писання, даного в проповіді «Сила зла» (релігійний бюлетень «Ідеаліст», випуск № 6 (44), 28 березня 2014 року), у спотвореній логіці розуму, відмежованого від душі і цим зіпсованого під дією злої сили, місце ідеального займає заперечення. Спотворений розум заперечує себе, виходячи з міркувань ідеалізації своєї залежності та приниженості. Таке заперечення і породжує об'єднання двох та більше людей, які піддалися гріху самозаперечення: їх об'єднує не реалізація спільного задуму, а спільне приниження перед фактом спільної біди, конфлікту, змагання, боротьби, тощо. Тобто, між ними виникає вимушена, а не добровільна взаємодія, яку важко вважати згодою чи договором і взагалі неможливо вважати душевною спільнотою, якщо тільки не обманювати себе.

Водночас, у межах цього процесу проповіднику Любомиру слід надати час обміркувати тези своєї проповіді, які вбачаються злом, та удосконалити їх.

Також має бути перевірено, чи відповідає проповідь Любомира документу «Компендіум соціальної доктрини Церкви», на який він посилається. Слід з'ясувати, чи утверджує цей документ віру в найвищу цінність людини; якщо так, як цей документ узгоджується з віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини, чи відповідає такій узгодженості проповідь Любомира.

Окремо, вирішуючи питання про моральну допустимість для віруючих в найвищу цінність людини оцінювати з точки зору нашої релігії християнські проповіді, Хранитель віри приходять до висновку про можливість такого оцінювання, беручи до уваги багаторічну традицію проведення обрядів визначення добра і зла на предмет феноменів, пов'язаних із проповідями християнства, в тому числі проповідями Любомира (процес № 30/2014), та виходячи з того, що Бог радить людям у Священному писанні вважати християнство доброю релігією (Симв. 38) і поділяти

таку форму віри (Симв. 41), тобто, бути солідарними із християнами у розумінні статті 6 Декларації суверенітету особистості, яка є невід'ємною частиною Священного писання. Солідарність передбачає прагнення взаєморозуміння, а отже і припускає винесення моральних оцінок за правилами Кодексу визначення добра і зла. І більше того, словом Божим стверджується істина, що будь-які феномени можуть вивчатися на предмет визначення добра і зла (Код. 5).

Відповідно до статті 8 Кодексу визначення добра і зла, ухваливши рішення почати або продовжити процес, хранитель віри визначає часові рамки процесу і коло осіб, яких стосується цей процес, повідомляє їм про початок процесу та пропонує надати свої доводи по суті процесу.

Враховуючи невизначеність адресатів проповіді Любомира, коло учасників процесу слід визнати невизначеним, але обов'язково включити до цього кола самого проповідника та Українську Греко-Католицьку Церкву. Інші бажані взяти участь у процесі за бажання зможуть дізнатися про початок процесу з оголошення в Храмі Божественного Одкровення та подати свої доводи по суті процесу.

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

ВИРІШИВ:

Почати процес визначення добра і зла стосовно проповіді «До якого миру маємо прагнути?», яку поширив Любомир (Гузар), Архиепископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви.

Визнати невизначеним коло учасників процесу та повідомити їм про початок процесу шляхом оголошення цього рішення в Храмі Божественного Одкровення.

Включити до кола учасників процесу Любомира (Гузара), Архиепископа-емерита Української Греко-Католицької Церкви, а також Українську Греко-Католицьку Церкву. Надіслати цим учасникам процесу повідомлення про початок процесу та копію рішення про початок процесу.

Запропонувати учасникам процесу до 20 жовтня 2014 року надати свої доводи по суті процесу.

Запропонувати проповіднику Любомиру підтвердити чи спростувати, що в його проповіді заперечується здатність людей добровільно творити мир та стверджується, що люди зобов'язані перед Богом готуватися до війни.

Запропонувати Українській Греко-Католицькій Церкві підтвердити чи спростувати, що соціальною доктриною Церкви заперечується здатність людей добровільно творити мир та стверджується, що люди зобов'язані перед Богом готуватися до війни.

Це рішення може бути переглянуте за ініціативою Хранителя віри або за зверненнями зацікавлених осіб, зокрема, у разі мотивованої відмови учасників процесу від участі в ньому.

Хранитель віри

Ю. Шеляженко